

Такозвано апсолутно финансијско оружје у служби „хегемоније нове врсте“ САД, НАТО-а и „светске владе“

Проф. др Живојин Ракочевић

„Апсолутно финансијско оружје“ обеспокојава централне банке и земље у целости изван Сједињених Држава. У есеју се критички указује на методе у процесу заустављања „преливања“ финансијских криза из „остатка“ света у „обећану“ земљу – Сједињене Америчке Државе. У вези с агесијом САД, и њених послушника, посредством НАТО-а, на СР Југославију, аутор сматра да су се југословенске оружане снаге, држава и народ стоички, храбро и умешно одржали на ногама, упркос „спољном зиду санкција“, и вишегодишњем ембаргу на извоз оружја у СР Југославију.

Претходне напомене

Прва синтагма садржана у наслову овог текста – писаног у крајње драматичним околностима наметнутог нам рата – „припада“ Џемсу Бејкеру. Бивши челник Министарства финансија САД сатанистички је изговорио јуна 1991. године – претећи Србији да ће тим ултра-метафизичким и веома опасним финансијским оружјем бити „примерно кажњена“ због неприхватања квазипривредних реформи тзв. ауторске владе инжењера Анте Марковића. Шта више, државном руководству Србије и повесном, слободољубивом и поносном српском народу запређено је с оне стране Атлантика да ће им финансије и, посебно, њихов финансијски етат бити потпуно уништени. Била је то и својеврсна најавна озлоглашеног „спољњег зида санкција“, уведеног крајем маја 1992. године. На жалост, уз свесрдну асистенцију Савета безбедности Уједињених нација и крајње перфидну и виолентну квазимиротворачку игру Андреја Козирева, тадашњег министра спољних послова Руске Федерације. Другу спрегу речи у наслову текста: *Хегемонија нове врсте* (реч је о хегемонији која се управо на све нас у СР Југославији убилачки и холокаустно обрушила – сковао је Збигњев Бжежински – ратоборни, крсташки настројен Американац пољског порекла – један од оснивача и кључних проузноситеља фамозне, мизантропске и антицивизацијске *Трилатералне комисије* (пресудно важне „саставнице“, а можда и својеврсног „Политбироа“ неоварварске „светске владе“?!?!).¹

¹ Видети Zbigniew Brzezinski, *The Grand Chessboard*, поднаслов: „American Primacy and its Geostrategic Imperatives“, Basic Books, 1997. Наслов главе I те књиге гласи: *Hegemony of a New Type*. Аутор је књигу цитирао и критички коментарисао у чланку *Геополитика* и „Реалполитик“ међу играчкама капитализма, објављеном у „Војном делу“ почетком децембра 1998. године (бр. 6 за 1998. годину).

Северноатлантски пакт – на чијем челу су тзв. Бела, а заправо ултрацрна вашингтонска кућа, Пентагон и бриселски штаб НАТО-а, те сада увелико озлоглашене и апсолутно марцијалистичке и античовечанске алијансе многобројних западних земаља – води готово тотални рат против наше земље и српског и црногорског народа.

У пребогатом арсеналу оружја те и такве алијансе налази се и тзв. *апсолутно финансијско оружје*. Оно је заиста невидљиво и „недодирљиво“, те не може бити уништено на начине, ингениозношћу и маштовитошћу – аналогним, односно својственим нашим неустрашивим ратницима који су оборили два америчка авиона *F-117a*.

Мало ко и сада разуме право значење те Бејкерове синтагме или, можда, само *налепнице* оружја на које је „светска влада“ бар толико поносна колико и Пентагон, индустријско-финансијска корпорација „Локид“ и *US-Army* на *F-117a*. Наравно, само до оног критичног или преломног тренутка када су наши пилоти и припадници противваздушне одбране почели да скидају с нашег неба и те њихове „ноћне соколе“.

Зашто, како и колико је „апсолутно финансијско оружје“ опасно за „остатак света“? Дакле, зашто то оружје обеспокојава и реално потреса централне банке и земље у целисти – изван „обећане“ и апсолутно похлепне земље зване Сједињене Америчке Државе. Апокалиптичку делотворност тога оружја досад су на својој кожи највише осетиле следеће земље: Руска Федерација, Тајланд, Малезија, Индонезија, Јужна Кореја, Мексико итд.

Петнаестог фебруара 1999. Joshua Cooper Ramo објавио је у америчком недељнику „Time“ опсежан, вишеструко релевантан и по много чему „поучан“ и инспиративан чланак. Већ сâм наслов тог чланка *The Committee to SAVE the World* сугерише читаоцу да постоји некакав комитет (при крају чланка помиње се – гледајте чуда! – и „слободно-тржишни Политбиро“ за различите економско-финансијске „ствари“, а поглавито за гашење пожара на главним банкарско-берзанским тачкама спекулативне делатности), који својим аргусовским очима непрестано мотри на велика и мала дешавања на тим увелико метафизичким и софистикованим тржиштима новцем, хартијама од вредности и правим новчаним капиталом.

Са насловне стране недељника „Time“ „гледају“ нас тројица „ултратржишника“: Ален Гринспен, седамдесет двогодишњи гувернер САД – централне банке (тзв. *Fed* – „врховни штаб“ Федералног резервног система), Роберт Рубин Боб, министар финансија, Лоренс Самерс Лари, четрдесет четворогодишњи заменик тога министра. Њих тројица чине језгро тог „Политбироа“, они су тзв. *TAG TEAM*. Они су *panicbusters* – борци против берзанско-банкарске панике. Углавном, делују на геополитичким тачкама где се та „заразна“, увелико дефетистичка и опасна финансијска „пошаст“ појави и запрети својеврсном ланчаном реакцијом или тзв. доминоефектом.

„Три човека и криза“ – исписано је на поткоричној страни часописа и тиме успостављена веза између целокупног текста на насловној страни

и „*the inside story*“ на осталим страницама (16–24). Три финансијска мускетара или тобожња врхунска „тржишника“ (*the three Marketeers*) жаре и пале диљем Земаљскога шара. Ипак, њихова главна брига и врхунски задатак садрже се, „отеловљују“, у специфичним облицима и методама битног ограничавања, ако не и потпуног заустављања процеса „преливања“ финансијских криза из „остатка“ света и супертврђаву, „Обећану земљу“, у Сједињеним Државама. Њихов је кредо и кључна лозинка: Не плаштите се периодичких финансијских криза, деловати без страха чак и у „случају“ велике финансијске кризе у Руској Федерацији! Јер, „тамо“ су њихови Анатолиј Чубајс, Березовски, Јегор Гајдар, Борис Њемцов и *tutti quanti* у поприличној скупини руских „ултратржишника“ или „младих реформатора“. Сви они су, према недавном казивању руског премијера Јевгенија Примакова, успели да из „мађушке“ Русије изнесу – опљачкају, големо апстрактно богатство те велике земље, реда величинâ између четири и пет стотина милијарди долара! Посредством квази реформи, хипостазирањем улоге ефектних берзи у Москви, Санкт Петербургу и другде, увођењем у Русију финансијског Тројанског коња Запада у облику матрица, метода и сценарија Међународног монетарног фонда (ММФ), *личним везама* са Аленом Гринспенем и Робертом Рубином; у чему су нарочито предњачили Анатолиј Чубајс и озлоглашени мултимилијардер (наравно, у доларима и монетарном злату) – Березовски.

„Да ли свет треба – изискује спасавање“, питају се поменута тројица „новчаних људи“ („*Money Men*“), и одговарају: „Питај шта ће рећи људи (*the folks*) у Русији који су видели њихову *посрнулу* привреду августа 1998. године“. У Русији је, ето, чак и „сироти“ Џорџ Сорос изгубио две милијарде долара! Летња паника у Русији проузроковала је и одаслала језу – велике дрхтавице широм света. Покренуо се Гринспен, главни финансијски ратоваћа тзв. светске владе и САД, те је битно смањено есконтну стопу централне банке и тиме утицао на процес смањивања тзв. основних главних тржишних камата (*prime rates*) највећих америчких банака.

Ту и такву позицију америчког *Молоха финансијског рата* против „остатка“ света најоштрије је критиковао Махатхир Мохамед, премијер Малезије. Роберт Рубин, Ален Гринспен и Лоренс Самерс, али и њихови следбеници, приврженици (*henchmen*) у ММФ-у, на челу с Мишел Камдесијем, крајње опасно скрећу, „отплутавају“ или „котрљају“ земље Азије и Руску Федерацију у својеврсне „лепрозне колоније“ (колоније финансијских „губаваца“ или, пак, у мање или веће резервате финансијских робова „светске владе“).

Лари Самерс, најмлађи и, наводно, најпроницљивији у том финансијском трифолијуму, одржао је лекцију руској „финансијској елити“ и целој „естаблишменту“ са поприличне просторно-финансијске удаљености. Септембра 1998, с аеродрома у Франкфурту, Самерс је „поручио“ Русима: „Ми почињемо са *идејом* (о америчкој финансијској подршци Русији – напомена Ж.Р.) да ви нећете *укинути* законе економије“!?! Да

нећете то учинити чак и у случају да вам ти закони постану незгодни, неугодни! Каква иронија судбине и какво цинично изругивање тога Ларија који није свестан шта све битно или чак елементарно из пребогате ризнице економских наука није допрло до његове самосвести и његовог селфа? Руси су имали Столипинове економске реформе у доба царистичке Русије, „прошли“ су на драматичан и противуречан начин кроз епоху тзв. *Нове економске политике* и развита „специфичног државног капитализма“, а имају и пребогату интелектуалну, односно филозофско-теоријску баштину коју су им „оставили“, предали у аманет, славни Кондратијев, индигенизни финансијски стратег и велики тактичар Виктор Сокољников, Новожилов, горостасни Њемчинов, и други. Чак је и велики енглески економиста и ненадмашни реформатор грађанског друштва лорд Џон Мајнард Кејнс својевремено отворено признавао шта га је из те руске интелектуалне баштине и оригиналне економско-финансијске праксе дубоко импресионирано и инспирисало. А о свему томе поменути Лари, тај „*the very smart*“ дечко поменутог „тролиста“, нема ама баш никаквог појма; стога се у сусретима са Русима понаша као слон у порцеланској радњи.

Међутим, Лари има склоност ка прављењу вицева, те је једном приликом саопштио Гринспену и Роберту Рубину да је за Русе, Русију, смислио „варијабилну финансијску шаргарепу“. Још једном се можемо осведочити да ти прекоатлантски неоварвари или „барбарогенији“ што обитавају у врховима вашингтонске администрације и у главним стаништима *светске трговачко-финансијске квази-републике* (Волстрит, лондонски Сити, Франкфурт итд.) не могу да се отресе различитих штапова и шаргарепа. Непрестано уображавају да се успешно „носе“ и чак поигравају са Малезијцима, Индонезјанима, Корејанцима, Русима итд., а сами упечатљиво и каткад гротескно сами себе представљају као прагматичне људе не баш импонујуће памети и довољне теоријске поткованости. Нису свесни да су добоко испод разине великих економских учења Адама Смита, Давида Рикарда, Алфреда Маршала, Ирвинга Фишера, Јозефа Шумпетера и Џ. М. Кејнза. И то готово без икаквих изгледа да се икад вину до некадашњих висина англосаксонске политичке економије и науке о финансијама. Ту своју Ахилову пету настоје да „компензирају“ различитим моделима, матрицама и сценаријима веома моћних финансијских институција у којима раде, и постижу за себе енормне плате, дивиденде и ренте. А у већим светским финансијским кризама понашају се према централним и пословним банкарима и финансијским експертима из „остатка“ света осионо, бахато и подвалацки.

Ни Гринспенов шаманизам, нити повремено и упадљиво неуспело ононашање старогрчких перипатетичких дискусија, односно дијалога са младим финансијским стручњацима (ту и такву праксу називају „уношењем свеже крви“ у „слободнотржишни Политбиро“) не може тој господи донети било какав теоријски бољитак. Њихов филозофски „бекграунд“, ако га уопште имају, не омогућује им да критички и

свестраније разматрају и превазилазе оне своје моделе, матрице и сценарије. Зато ММФ у поменутиим кризама посрће, и не може делотворно да излази у сусрет новоискрслим економско-финансијским феноменима и тенденцијама. Међутим, то њима на први поглед уопште не смета, те стога, по правилу, инсистирају да њихова финансијска машинерија треба да функционише по староме.

Неокутузовска одбрана СР Југославије и правовремена и одлучна дипломатско-политичка и морална подршка Руске Федерације нашој земљи у овоме по много чему уникатном рату

„Сједињене Америчке Државе и европски војни идентитет“?! „Западна Европа за разлику од САД нема велику способност да (војно, логистички итд. – напомена Ж.Р.) заштити своје интересе изван саме Европе“; тачније речено: изван геополитичког простора западноевропских земаља. „О томе ће бити говора на априлској прослави педесетогодишњице НАТО-а“, каже Џејмс А. Томсон у листу „*International Herald Tribune*“ од 28. фебруара 1999. године. „Кључне речи“ Томсоновог чланка су: „европска безбедност“, „војни идентитет“, „главни фактор који управља војним односима“, „опасности оружја за масовно уништење“, „устостављање безбедности на Блиском истоку и у Заливу“, „војна компонента“ било којег међународног питања, „преузимање кормила у стварима безбедности“, итд. Дакако, реч је о безбедности Запада, западних земаља, али и о безбедности оних „постсоцијалистичких“ земаља које су похрлиле у тзв. *Партнерство за мир*, које намеће НАТО, тј. о безбедности свих земаља сврстаних под кишобран Северноатлантске алијансе.

„Контрола над војним операцијама“: њу непосредно и делотворно врше Пентагон, Бела кућа и неки други елементи и органи тзв. службеног Вашингтона. „Европска војна слабост“, „трошкови војске“ („ту“ и трошкови непрекинутог „Рата звезда“ и увођења високих технологија у све родове војске – напомена Ж.Р.), „облици и методи регрутовања војника“, „нова оружја“ – уз примат САД, итд. – јесте друга скупина „кључних речи“ у том Томсоновом чланку.

„Вакцинација“ ракета против компјутерског „вируса“ званог „двехиљадита година“! А у најнепосреднијој вези с том „вакцинацијом“ – западне земље и свет у целисти озбиљно се суочавају с опасношћу тзв. случајног нуклеарног напада!?! Апокалиптичке ракете, међутим, немају календар: одбројавање почиње од тренутка започињања извесне борбене операције! Нуклеарне снаге тзв. *стратешке намене* Русије и САД, процењене су на више од по седам хиљада атомских глава. Шеф државе и начелник Генералштаба Русије имају специјалне „ковчежиће“ с тзв. нуклеарним дугметом. Међутим, непрестано је на дијаболском дежурству и тзв. мртва рука: виртуелно аутоматско *испаљивање* интерконтиненталних и других ракета у случају претходног уништења свих командних пунктова!

Већ седмог или осмог дана овог уникатног рата свако ко је хтео да се макар мало удуби у изјаве извесних војника и војних стручњака могао је да се увери да смо се поново нашли у апокалиптичком предворју планетарног нуклеарног рата. Зашто? Како, на које све начине, и с обзиром на чије и какве интересе је могућа нуклеарна апокалипса? Да ли је уопште извесно, тј. икоме разборитом и мудром знано, да амерички председник Бил Клинтон будно прати и „контролише“ процесе и феномене на том виртуелном апокалиптичком пољу; или је супротно, његова пажња и даље првенствено сконцентрисана на неуралгичне тачке и догађања унутар тзв. деликатне, односно ултраметафизичке глобалне економије – чиме се, видели смо, предано бави онај „TAG TEAM“, односно, њихове ратовеђе у светском финансијском рату? Судећи по неким његовим изјавама и поступцима осмог, деветог итд. дана рата, он као да губи оријентацију у времену и простору. Клинтон и даље прича о заштити људских права, и то поглавито у вези с „albanien refugees“, и Тачијевим шиптарским терористима. Од Тачија је, изгледа, научио да реч Косово изговара с шиптарским акцентом: „Косова“.

Бил Клинтон и Вилијам Коен, шеф Пентагона, остали су апсолутно равнодушни према поруци сенатора Ернеста Холингса (трећег марта 1999) да ућуткају ратоборну, ратнохушкачку и крајње неразбориту Мадлен Олбрајт. „Поручите тој госпођи да се *охлади*. Она нас је прошле недеље *скоро увукла у рат!*“ – рекао је, заправо завапио, поменути разборити амерички сенатор пред Комитетом за буџетска питања Сената.

У истој расправи, сенатор Дон Никлес, републиканац из Оклахоме, непосредно се обратио Коену следећим речима: „Не верујем да било какви циљеви могу да се постигну *војним средствима* према Космету! Сједињене Америчке Државе ће се таквом марцијалистичком 'тактиком' (а заправо бестијалним ратом – напомена Ж.Р.) поново '*загубити*' у неком 'новом Вијетнаму'.“ Та и таква упозорења бројних америчких сенатора и конгресмена само су рикошетирала, одскакивала, од усијаних глава Била Клинтона, Вилијама Коена, Мадлен Олбрајт, генерала Хенри Шелтона и других у Клинтоновој администрацији, те од исто тако усијаних глава лажног врховног команданта НАТО-а и некадашњег лажног шпанског левичара Хавијера Солане, генерала Веслија Кларка, британског премијера Тонија Блера, Робина Кука, Робертсона, Жака Ширака, Лијонела Жиспена, Герхарда Шредера, Јошке Фишера и многих других из земаља западне Европе и Турске. Грчка, чланица НАТО-а, частан је и светао изузетак у тој бестијалној и крајње опскурној ратној и хладноратовској „игри“ са судбином српског народа и његове државе, али и са судбином планетарног човечанства. Кад је реч о поменутом часном и мудром изузетку који потврђује поменуто марцијалистичко и безумно правило, првенствено имамо на уму грчки народ, а потом и државно руководство Грчке – те истинске колевке византијске, српске и западне културе и цивилизације. Исто тако, треба одати највише признање братском, храбром и маштовитом македонском

народу, који се – супротно „његовој“ кукавелској и подложничкој влади – непрестано хрвао и хрве, каткад и најнепосредније хвата за гушу, чак и са припадницима војних формација НАТО-а на тлу његове државе, и успешно се носи с натовски корисним лажима ратне пропагандистичке машине Запада.

„Рат је једна велика драма“, каже генерал Барон Анри де Жомини у епохалној и бесмртној војно-геополитичкој расправи *Преглед ратне вештине*, из давне 1837. године. У тој драми, а за многе појединце и нације – великој трагедији, пострадању, делују „хиљаду моралних и физичких узрока“, и то различитим интензитетом и међусобно изукрштано, те се стога ниједан рат „не да свести у математичке формуле“.² А управо су стратегији Пентагона и НАТО-а у целости поступали супротно од те Жоминијеве генијалне критичке рефлексije. Нису узели у обзир, или нису схватили Жоминијеве критичке рефлексije и упутства у вези с различитим комбинацијама које супсумира израз и појам *ратна политика*.

Жомини указује на *заборав* те геополитичке истине: „Једна држава назадује услед сувише наглог јачања њеног суседа, а *другоразредна* држава може постати *арбитар* код политичког колебања ако *умедне у погодном моменту да стави на вагу своје снаге*“.³ Реч је, дакако, о геополитичкој, економско-технолошкој, финансијској и војној ваги. Жомини је лудино расправљао о различитим војним системима, „средствима прве линије и резерви“, и *изворима финансирања* рата и оружаних снага у мирнодопским „предасима“ различитих народа и њихових војски, о „оданости народа према Влади и њеним установама“.⁴ Оштро је критиковао „рђаво схваћен економски систем“ и извесне владине грешке у економској политици у погледу преласка привредног живота на ратну економику, и обрнуто. „Богу се не допада моја тежња да уверим државе у потребу сталног држања целе војске на ратној ноzi. То би била несрећа за људски род, а и немогућност, јер за то су потребни услови које нема ниједна земља. Ја хоћу да кажем да *разумне* владе морају увек бити *приправне да могу водити рат који им се наметне*. То ће постићи добрим установама, прорачунима своје администрације и добрим системом војне политике“.⁵ Стога је *стање финансија* српског, руског, белоруског итд. народа, односно њихових држава, у доба обновљеног „хладног рата“ „супсумираног“ и под појмовима тзв. каузалитета рата и ратоводства које можемо „пронаћи“ у епохалним делима *О рату* Карла фон Клаузевица и у *Прегледу ратне вештине* Анрија де Жоминија.

Генијални и бесмртни Кутузов је у Бородинској бици „био усредсређен на дух у војсци, па је мотрио на ту снагу и њоме управљао колико

² Жомини, *Преглед ратне вештине*, Редакција „Војног дела“, 1952, стр. 32 (курзив Жоминијев).

³ Исто, стр. 46 (курзив Ж.Р.).

⁴ Исто, стр. 63.

⁵ Исто, стр. 69 (курзив Ж.Р.).

је то било у његовој власти“, каже Лав Толстој.⁶ Слично су поступали и поступају и наше ратовеће у овом пресудно важном рату за наш народ и његову државу; а ускоро ће се показати, ако то већ данас није јасно, у рату који одлучује о судбини целокупног планетарног човечанства. Наиме, тако масивни и рушилачки ваздушни удари авијације НАТО-а и америчке Шесте флоте (испаљено је више од пет стотина крстарећих ракета), довођење властите ратнопропагандне машинерије до црвеног усипања, координиране акције с тзв. ОБК и најокорелијим шиптарским терористима, наркодилерима и криминалцима, продужетак и пооптрење сатанизације српског народа, чак и неких наших ратовећа, те и њиховог врховног команданта итд. – били су и остали апсолутно у функцији те „нове врсте хегемоније“ САД и „светске владе“.

„Од пожара Смоленска настао је рат који се није слагао ни с каквим ранијим ратним традицијама“, каже Толстој. У епохи „Наполеонове најезде на Русију“ збило се „чудо“ ратовања: „Једно од најјаснијих и најкориснијих одступања од такозваних ратних правила (у овоме рату: самосвесно одступање наших ратовећа од извесних „модерних“ англосаксонских и француских ратних правила – напомена Ж.Р.), то је оперисање *растурених* људи против људи сабијених у гомилу“.⁷ Неокутузовске операције у нашем отпору вишеструко надмоћнијем непријатељу у техничком, материјалном, финансијском и логистичком погледу учиниле су да овај рат – што се нас у СР Југославији тиче – поприми народни карактер. И управо та дијалектичка „константа“ или, пак, „детерминанта“ нашег општенародног отпора ултрасофистикованом и најбестијалнијем Голијату кога је икад упознало човечанство, људски род уопште – учинила је да својеврстан *натовски блицкриг* доживи потпуни слом већ у прва три или четири ратна дана.

„Стање финансија народа не може бити изостављено из реда *узрока* који утичу на исход рата“.⁸ Упркос сатанистичком „спољашњем зиду санкција“ и вишегодишњем ембаргу на извоз оружја у СР Југославију – наше су се оружане снаге, држава и народ у целости стоички, храбро и умешно одржали на ногама све до овог *десетог дана рата*, када овај текст предајем Редакцији часописа.

Англосаксонске, немачке, француске итд. натовске ратовеће показали су се као „хероји *лажног* мишљења у области ратне вештине и војне науке уопште“, приметио би Лав Толстој. Њима насупрот, наше ратовеће су у различитим областима, карактеристичним моментима и елементима те агоналне и ратне „игре“ ингениозно нашли оно *тражено (quaesitum)* модерног ратовања: пронашли су и потом подстакли несаломиви дух у војсци, открили су њену велику жељу да се бори, и да у овом рату непоколебиво истраје.

⁶ Лав Толстој, *Рат и мир*, 3. том, стр. 324.

⁷ Исто, 4. том, стр. 160.

⁸ Жомини, исто, стр. 73 (курзив Ж.Р.).

Круцијално питање постављено у наслову подразумева темељно, зналачко и бескомпромисно разрачунавање с англосаксонским и фригмановским монетаризмом који увелико „метафизицирају“. Мора се поставити ничеанско питање: „да ли је дозвољено *жртвовати* човечанство у лудилу“ васпостављања „златног телета“ у облицима и методима америчког долара и тзв. *stand by* кредита ММФ-а? На то питање Фридрих Ниче би, вероватно, одговорио одречно: све што вам се „овоземаљци“ догађа под фирмом и у ђаволској контекстури тзв. новог светског поретка већ подразумева својеврсно *лудило* на које сте – вољно или невољно – *пристали!* Лудило је веровати у исцелитељску моћ поменутих кредита ММФ-а, који је „у међувремену“ постао пуки инструмент или ђаволска алатка тзв. Феда и „слободнотржишно Политбироа“. Англосаксонско волстритска филозофија и тзв. *economics* су попут *лабиринта* „кроз који лута ум“ афициран новом, високом технологијом, коју, међутим, сам не може да схвати, а камоли да њоме „цивилизацијски овлада. Не може нам помоћи ни ничеанско свирање у чаробну фрулу и „на начин сна и бајке“. Морамо се, на изврстан начин, подухватити веома тешког, сложеног и неизвесног посла демонтирања „апсолутног финансијског тржишта“.

Космократа и њихов „TAG TEAM“ играју се са светом као с лоптом. Понешто слично Чаплиновом Хитлеру који се игра с глобусом у облику великог луфтбалона који се на крају филма распрскава. Они су од пређашњих светских финансија направили своје квазиуметничко дело, скрпљено од различитих финансијских „цигилица“ и од различитих елемената тзв. светских послова. То своје дело дали су „на увид“ различитим медиокритетима и похлепним људима да га помно прате и „поштују“. За те грамзиве глупаке (поглавито за скоројевиће или тзв. тајкуне у „постсоцијалистичким“ земљама) то дело космократа и „федоваца“ ипак „егзистира као некакав церебрални феномен“, приметио би Ниче. Јер, и они морају имати какву-такву свест, ако не и морал, како би се могли практички снаћи у ружи ветрова савремене геополитике, карлпоперовско-сорошевског „отвореног друштва“, савременог светског финансијског тржишта, на којем доминирају берзанска делатност и високоризични послови с тзв. *portofolio* капиталом итд.

Псеудостваралаштво у области новца и кредита остало је битна карактеристика савремених господара света. Они су узурпирали трон, акредитиве и „функције“ библијског бога, а своје стварање претворили у „пословност“, тј. у пуко увећавање каматносног капитала, различитих камата и ренти. Шта значи финансијска моћ САД и тзв. светске владе то данас многи људи широм ове планете почињу да схватају, поступно увиђају: то је психопатска заљубљеност космократа и волстритских мегабанкара у властите зеленашке камате и различите ренте (технолошке, монетарне и друге). А ту своју вампирску глад за апстракт-

тним богатством друштва постижу, углавном, сатанистичким „увођењем у egzистенцију“ тзв. новог светског поретка. Томе, дакле, служе оне „обичне“ геополитичке шаргарепе и специјалне „варијабилне“ финансијске шаргарепе и штапови. У том и таквом „контексту“ они теже дисциплиновању многобројних народа; особито оних за које они сами „устврђују“ да су, тобоже, неповесни и, чак, неисторијски народ.

Ти актуелни „господари света“ планирају на дуге, средње и кратке рокове и тенденцијски спроводе у дело поступно смањивање планетарне популације; тачније теже томе да планетарну популацију смање на тзв. *златну милијарду људи*, који би требало да удобно и, чак, раскошно живе на костима неколико милијарди људи пострадалих у њиховим тзв. локалним ратовима и/или сукобима ниског интензитета. О тој монструозној, и са нашег становишта апсолутно безумној замисли, речито и упечатљиво сведоче тзв. годишњи извештаји Карнегијевој фондацији и фамозној Трилатералној комисији.

Луциферовска и у сваковрсним злочинима огрезла квазигоспода унутар тзв. светске владе издају паклене налоге, одређују глобалне и специфичне задатке и дају ђаволске акредитиве тзв. експертима из земаља које сачињавају трилатералистички „магични троугао“: а) САД и Канада, б) западноевропске земље, и с) Јапан. Већ у свом првом документу, из давне 1973. године, поменути „експерти“ саопштавају и ђаволски наговештавају своју врхунску геополитичку формулу: „пред функционалним сагледавањем светских проблема *пада у воду национализам*“; а с „падом национализма“ треба дефинитивно да са лица Земље нестану државе руског, српског, белоруског, јерменског и многих других народа. Тај свој „глобални критички налаз“ и стварну ђаволску намеру обелоданили су у књизи, односно својеврсном „иницијалном документу“ под насловом који се могао чак и свидети економистима, а особито тзв. монетарцима и „банкарцима“ у СФРЈ, СССР-у, Кини и било где другде изван поменутог магичног троугла: *Према обновљеном светском монетарном систему (T.F.R., бр. 1, 1973, Towards a Renovated World Monetary System)*.

Самозвани и „самоузноситељски“ тзв. господари света свесно су потиснули у својеврстан идеологијски и масмедијски *CNN, Sky News* итд.) заборав *историјски манифест* Бертранда Расела и Алберта Ајнштајна из 1955. године о неопходности предузимања извесних радикалних корака, делотворних мера и високоинтелектуалних напора ради *спасавања живота на нашој планети!* У том манифесту била је реч и о потреби учења, односно оспособљавања да мислимо *на квалитативно нов начин*; а та револуција у начину мишљења подразумева великофилозофско *мишљење мишљења* као неизоставан услов. У том манифесту инсистирало се на неодложној потреби „предузимања практичних корака који искључују рат и трку у наоружавању“. Та двојица бесмртника из западне цивилизације, и нови учитељи и „заступници“ људскога рода, нису могли наслутити појављивање садашњих апсолутних мегазлочинаца, који упорно и на различите начине крше врат људском роду, а

„успут“, у некаквим луциферовским међуетапама, периодички провоцирају светски термонуклеарни рат. Јер човечанство се већ у овом тренутку нашло унутар апокалиптичке спирале, која све живо на овој малој и лепој планети води у правцу потпуног самоуништења.

Борис Јељцин, председник Руске Федерације, челни човек земље која на парадоксалан али и крајње упечатљив и делотворан начин поново постаје пресудно важна суперсила, упорно настоји да свог доскорашњег „пријатеља“ Вилијама Била Клинтона „приведе“ к крајње озбиљним геополитичким и геостратешким разлозима, да га „призове памети“, или бар елементарном разуму и разборитости – када је реч о агресији САД и НАТО-а против СР Југославије, а и када је реч о савременим „светским пословима“. На истом том апсолутно важном геополитичком, дипломатском и геостратешком пољу делују и његови најближи сарадници и саветници: Јевгениј Примаков, руски премијер, маршал Игор Сергејев, министар одбране, генерал Анатолиј Квашњин, начелник Генералштаба оружаних снага Руске Федерације, Игор Иванов, министар спољних послова, и други. Према оном што сазнајемо посредством извесних масмедија и озбиљних политичких листова – сви они делују сразмерно брзо, одлучно и мудро.

„Духовно око“ сваког разборитог и истинског човека, макар и овлаш упућеног у различите геополитичке и геостратешке „ствари“ и феномене, управљено је на ту „неколицину од људског рода“ који у овом најкритичнијем тренутку од завршетка Другог светског рата настоје да зауставе захукталу натовску ратну машину и некако спрече срљање човечанства у трећи и *последњи* светски рат.